

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΩΝ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ

Ο Κωλέτης και ο Φωσκολος. Πες παρά λίγο να τότε κρεμάση ο Άλχη Πατσάς. Ο Κωλέτης στον Άγωνα. Το ειδύλλιο του στο Παρίσι με μία μαρκηζία Έρω και Δικαστή, κλητήρας! Η «Χλιδοπραξία» κυρία Ναγκέ. Κωλέτης και Όθων. Η περιφημος «Μαϊμού του Κωλέτη».

Η φυσιογνωμία του Κωλέτη, για τον οποίον και άλλοι έχουν γομφύλι, είναι μία από τις πιο περιέργους στην πολιτική ιστορία της Ελλάδος. Η ζωή του έχει περιπέτειες μυθιστορηματικές. Γεννημένος στο Σαρράκο της Ήπειρου από πατέρα εμπόρο, θάνατος κι' αυτής σύμφωνα με τις συνήθεις του τόπου, να ακολουθήσει το ίδιο στίδιο. Μα όταν ο πατέρας του τον έστειλε στον εμπορικό οίκο της Γαλλίας, ο Κωλέτης έπληξε και εθείσαν στο φημισμένο Πανεπιστήμιο της Παριίας και γραφτηκε στην Ιατρική Σχολή, όπου έναν λαμπρή σπουδές και γύρισε γιατρός στα Γιάννινα.

Ήταν τότε η εποχή της τυραννίας του Άλχη Πατσά. Ο παμπόνης περιποιόταν τους Έλληνας γραμματιομένους και μάλιστα τους; γιατί ούς. Φυσικά λοιπόν ο Ίωάννης Κωλέτης είχε ελευθερία ει τοσο στο Παρά του Άλχη. Ο ποιητής Γ. Τερτσίζης διηγείται σχετικά; το ακόλουθο περιεργό επεισόδιο:

«... Ο Κωλέτης είχε στενή φίλια με τον Ζακύνθου ποιητή Ούγο Φωσκολον. Συνέζηταν ει το Πανεπιστήμιον της Πάριος συμ-θηράι κι' έχουσαν έπιπλα. Ο Κωλέτης πήγε στα Ίωαννίνα, ο Φωσκολος έμεινε ει; την Γαλιάν. Είς μιν λοιπόν των ήμερών, ο Κωλέτης λαμβάνει έπιστολήν από τον Φωσκολον, από τα Μεδόλανα. Τί του έγραψε; Μαίθετέ το: «Έντροπή μας, άτιμία, να ύποψέρετε τον τύραννον Άλχη Πατσά! Φονεύσατέ τον, μην άργήτε!» Πολλά τέτοια του έλεγε, δια έδύνατο να γράφη φιλογενής ποιητής προς φιλογενή συναπαρτώτην. Το περιεργόμον της έπιστολής; έρθασε ει; την άσκήν του Άλχη Πατσά. Θυμωμένος, ύποπτος, μηνή του Κωλέτη να έλθη, γιατί έζει να του ειπή.

«Ανατρίχασα, μά; έλεγε ο Κωλέτης, ει το μήνυμα του Άλχη Πατσά, ύποψέθηνα τί τρώχει, και με τρώμασιν γόνατα έπιχα τον δρόμον. Άγριο θηριο ο Άλχη που δεν έτσιζε. Έπαρουσάσθηκα. Σάν με είδα, μιν λέγει με όργήν: «Τί έινε αύτά όπου σου γάφουσαν από την ζηνητιά; Όθλω να μάθω, να ιδώ!»—Υψηλότατε, του άποκρίνεται ο Κωλέτης, δια δια σου είταν δια γράφει ή έπιστολή, δια δια γράφει. Άλλί, ή τέυθους, Υψηλότατε, πόλος είνε αύτός που έτολμησε να μου στείλη το γράμμα; Είνε ένας σκιρτάδος, ένας κουρελιασής, ότου τον πετροβολούν τα παιδιά ει; τον δρόμον. Το εσχισα το γράμμα, δια να μη σώζεται λόγος άπερτής έναντίον εις ένα εύεργέτην μου!» Σάν να χαμογέλασε ο Άλχη Πατσά. Ο Κωλέτης παίρνει φαρρος και δια ν' του έξιλειψη κάθε ύποψία από τον ύον, του λέγει άλομα: «Μάθε Υψηλότατε, δια ό άναποκρίτης μ' (και έώ ο Κωλέτης έκαμε γελεπαχιά εινε πατριώτης του Γκ ουζέτε (έννοουσε το Γαμβάλδη). Άν δεν είνε γέννημι, είνε θρέμμα κι' αύτός του Μιλανου.» Έγέλασε και ο Άλχη Πατσά, και τέλος λ' γει ει; τον Κωλέτην:

«— Γιά σου, μίτρο μου, σύς εσ; καλά»

Κ' έτσι, ήρθε η καρδια του Κωλέτη στον τόπο της. Για τις σχέσεις του Κωλέτη με το μεγάλο Ποιητή και τις πατριωτικές του προσπάθειες έχουσε και τη μαχητική του Παναγιώτη Σουτση: «... Ο Ί. Κωλέτης, γραφει, ει; Γαλιάν εκπαιδευόμενος συνέστησε πρώτος των Έλλήνων μετα του Φωσκολου, θεάποντος των Μουσών Έσταιν μυθικήν, ύπερ της άπελευτερώσεως δια των Γάλλων του Έλληνικού Γενους...»

***

Στο σάλπισμα της 2ης Μαρτίου του 21, ο Κωλέτης τρέχει πρώτος, όχι μόνο για να προσφέρη την Ιατρική του συνδρομή του, πολεμιστάς, αλλά και για να χύση το αίμα του για την ελευθερία. Ο ένδοξομαχός του ήταν άναρχος ιητής. Στα 1822 τον Έταπειντικον Σωμη διορίζει τον Ίωαννην Κωλέτην Μινιστερό των Έσση ρικών και Στρατιωτικόν άν. Στα 1823 τότε βρέκουσε στη Άργος, μ' όλοσ' όύ Έκ ελευθερίας, κι' έπιπλα πληρεπουτο σίας Έθνης. Σαν λ' ύπεις Σαν άπ' ίσο έκείνον έμφύλιο όπλεμο του 1824 ο Κωλέτης έπαίξε σπουδαίο ρόλο ει; ρηγευτοί.

Όταν πιά λευτερώθηκε η Ελλάδα και ήρθε Κυβερνητής ο Καποδιστριας, ο Κωλέτης δέχτηκε προσφιλώνοντας ένα διδ χαιρό μήθημα σε πολλούς φανατισμένους καπεταναίους—να ήτηρηθή στην ταπεινή φει... ύγειονόμου, σίς Σπέσες. Στο 1844, και προσήθετα, βρισκουσε τον Κωλέτη προεβίτης της Ελλάδος στο Παρίσι. Φανεναί όμως δια στη Γαλλική προ-

τεύουσα, όπου και την εποχή εκείνη άφθονούσαν οι πειρασμοί, ο Κωλέτης διεσεδαζε λιγ'κι. Μία Παρισινή εφημερίδα, ή «Έθνη» κι' ή σιδ φύλλο της 25η Φεβρουαρίου 1844, αναφέρει το ακόλουθο ενδυδακί, με ει' υιο σχολία:

«Ο κύριος στρατηγός Κωλέτης, ποιητην Πρόσβους, της Ελλάδος, μετακλήθει από την Κυβερνησί του, άπεώρησε από το Παρίσι, και τα τον τούγοντα Όκτωβριον, άρήσας στο γραμματιά του τις άνυχαίες όδηγιες για να του στείλη τα έπιπλα του απός Άθήνα. Έώ όμως τα έπιπλα αύτα συσκευάζοντο στο κατάστημα της Πρόσβους με τη φροντίδα του Γορματεούς, άλλα έπιπλα μιά μεγάλης κυρίας, της Μαρκησίας Βιν Πουϊζιόν, έτοιμάζοντο ν' άφίσουν την κατινία της κυρίας αύ ή επί της όδοσ Πετινιό, για να διευθυνθούν και αύτά στην Ελλάδα, την όποιαν ή κυρία έσκόπευε να επισκεφθή για λόγους υγείας—όπως έλεγε. Άλλ' ένα δυήμιστο έμτόδιο (δηλαδή ένας δικαστικός κλητήρας) έταμάτησε τα έπιπλα στο σπίτι. Ο κλητήρας ύπεσνημονσε ή μεγάλη αύτη κυρία Μαρκηζία—έννοει έδι με πολύ φλογορήτικό τρόπο—δι έλση νησε να έξοφλήση ένα καλή λογαριασμό της; μοδίστρας κυρίας Ναγκέ.

»Συνέβη τότε μιά σκηνή κομωδίας. Ο Γραμματιεύ; της Προεβίας διεεδοκμασε τα έπιπλα ως άνωκοντα στον Πρόσβου, λέγοντας ότι ο κύριος του, έκ ύψεως καλό; και σπλανικό, έχουσε ιδιαίτερη συμπάθεια για το σ Γάλλους, μόλις έμαθε ότι ή κυρία Μαρκηζία Πουϊζιόν δυσχερούσε και ό ν' ειχε έτι'λα τη προκοπή; άνελαβ' να της; νικήσση ένα σπίτι και να το στωλισή, με τα λιμπρά από έπιπλα. Φυσικά όμως, ο κύριος Πρόσβου; δεν έννοσε να προχωρήση στη γενναιοδορία του, ότε να πληρωση τα χρέη της, ή να έγκαταλείψη τα έπιπλα, που άνόρασε με τα χρήματά του, για να τα κατίσχουν οι δανιστάι της.

«Άλλά ή κυρία μοδίστρα Νογκέ άδιάρητη και πρίεργη όπως κάθε μοδίστρα, άπήτησε ότι, γεμεύοντας μ' έπιμουση την άλήθεια, έμαθε ότι ή φιλιανθρωπια του κ. Πρόσβους, της Ελλάδος ήταν τοιο μεγάλη και ή εύγνωμοσύνη της κυρίας Μαρκηζίας τόσο άπεριόριστη, όστε άπεφάσισε ν' ακολουθήση τον έσχημα ή άήκουσ την κυρία Μαρκηζία Πουϊζιόν, έσκύρωσε την κατάδεσι από μέρους της μοδίστρας Ναγκέ, έπομένως άπέρι με τις προτάσεις του γραμματιεύ; της; Έλληνικής Προεβίας και κατεδίκασε τούτην στα έξ έδα της δικης.»

Έχάριε στη Μαρκηζία τα πολυτελή έπιπλα.

Το Δικαστήριο είχε άναβάλει τη συζήτησι για 8 ήμέρες, για να έμφανισθούν οι ένδοξομαχοί. Η κυρία Πουϊζιόν ένόμισε καλο να μιν παρουσιασθή. Άντι αύτής, παρουσιασθησε ο γραμματιεύ; του προεβους; και ειπε ότι ή Μαρκηζία βλάσκει στη Νεάπολι χαιριν ύσας. Το Δικαστήριο βγάλει την άφασή του δια της όποιας άφου άνεγνωώσισε ότι τα έπιπλα ή άήκουσ την κυρία Μαρκηζία Πουϊζιόν, έσκύρωσε την κατάδεσι από μέρους της μοδίστρας Ναγκέ, έπομένως άπέρι με τις προτάσεις του γραμματιεύ; της; Έλληνικής Προεβίας και κατεδίκασε τούτην στα έξ έδα της δικης.»

Η περιπέτεια αυτή είχε γρήγορα τον άντίκτυπο στην Ελλάδα εις βίος του Κωλέτη. Μία Άθηναϊκή εφημερίς, ή «Έλεπίς» έδημοσίευσε άνταπόκρισι από το Παρίσι που έλεγε δια τα παραπάνω, με τη χαρακτηριστική γλωσσά του καιρού έσινου. Το σκάνδαλο εξέσπασε φοβηρό. Μιά χλιδοπατρία (έτσι έλεγαν τότε οι λογι'ατοι τη μοδίστρα!) και ένας προεβιεύ; της Ελλάδος από Παρισινά δικαστήρια, και μάλιστα για έναν άπλήγαστο λογαριασμό της έρουμένης του! Ήταν τερατώδες, πρωτάκουστο. Ο κ. Κωλέτης θα έπρεπε το ό λ' γ' ώ τ' ο ν (') ν' αυτοχειριασθή ει; αιγύνη;! Έγραφαν ει; έχθροί του ζωηρού πολιτικού. Άλλ' ο Κωλέτης έσοήμιος να ζήσει και μάλιστα με τη συντροφια της όμοιας Μαϊζέας, από την όποιαν άέκτησε κι' ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, που τ' ώνόμασε Ξανθή. Άγούσι α, ή κυρία Πουϊζιόν με το κοριτσάκι της γυρισε στο Παρίσι όπου κρηνοσθηκε ένα λι χαγό του Γαλλικού στρατού, τρελλά ένρωτιμενο μαζί της. Όταν πθανε ο Κωλέτης άησε κληρονομα του τη Ξανθούλα, ή όποια ήρθε με τη μητέρα της; και το λοχαγό στην Ελλάδα για να την πάρουν. Οι συγγενείς του Κωλέτη δε έλ'ν να τη δώσουν, γίνηκε δική την ό-

Ίωάννης Κωλέτης

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΠΙΘΕΤΩΝ

(Μελέτη του κ. ΚΩΣΤΑ ΦΑΛΤΑΪΤΣ)

ΠΩΣ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΣΑΝ ΑΠΟ ΤΟΥΡΚΟ-ΓΛΩΣΣΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Είς ένα από τὰ γερασμένα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου» ἐδημοσιεύθησαν μερικά ἐπίθετα ἀπὸ τὰ γνωστότερα στὴν Ἑλλάδα, τὰ ὁποῖα προήγγοντο κυρίως ἀπὸ τουρκικὰς ρίζας καὶ ἐσήμαιναν ὀρισμένο ἐπάγγελμα. Ἔτσι ἐνεφανίσθησαν καὶ ἐξηγήθησαν τὰ ἐπίθετα Δειμεριτζῆς, Σούσοις, Τροζάκης, Πεοματζόγλου καὶ μερικά ἄλλα.

Τὰ Ἑλληνικὰ ἐπίθετα τὰ ὁποῖα προέρχονται ἀπὸ Τουρκικὰς ρίζας πού σημαίνουν ἡ ἀγγλίμι, καὶ ἄλλας ρίζας πού σημαίνουν ἰδιότητα σωματικὴν, εἶνε πολλὰ περισσότερα ἀπὸ ὅτι φανιάζεται κανεὶς. Δὲν γνωρίζω ἴν ἠτιγλήθη κανεὶς ἀπὸ τοὺς λογογράφους μας μὲ τὸ θέμα αὐτὸ, τὸ θέμα τῆς συγκριτικῆς, ἄς εἴπω ἂν, ὀνοματεπilogίας, ἀλλὰ πάντοτε τὸ ἔδιφκος πρὸς λαογραφικὸν μελέτην μὲ βάσαν τα ἐν χρήσει εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπίθετα, εἶνε πλεονέκων, καὶ σήμερον τελείως παρθέκων.

Οἱ Ἑλληες τε νῦτα ἐταξεδύαν πολὺ ἀνάκθεον εἰς τὰ μέρη εἰς τὰ ὁποῖα ἐνικρανοῦσε ἡ τουρκικὴ γλῶσσα, ἡ ἐδούλευον στους Τούρκους ἀγάδες, βήθες καὶ πασαῖς. Οἱ Τούρκοι τοῦ ἀπαικίλουν ὄλε πτόου τουρκισί μὲ τὸ ἐπάγγλιμι των, τὸ ὅποιον β θηρδὸν τῶν ἔμεινε ὡς ἐπίθετον. Ἐπὶ πλεον οἱ Τούρκοι εἶχαν ἐπιβαλεῖ βαθυρδὸν ποῖας λίξες ἐπαγγελμάτων καὶ τεχνουργημάτων εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ καθ' μιλ υνέννην, τέλος δε ὁ ἔρχον καὶ οἱ τουρκισμοὶ Ἑλληες, οἱ ὁποῖοι συντέλεσαν ὄλι ὀλίγον εἰς τὴν διάδοσιν τῶν Τουρκισμῶν ἀπὸ τῶν ἐπαγγελμάτων ἐπιθέτων.

Ἀκούη χαρακτηριστικὸν εἶνε τὸ φησόμενον ὅτι τὰ πλεῖστα ἀπὸ τὰ ἐπίθετα αὐτὰ ἀνήκουν εἰς τὴν γνωστὴν τῆς εἰκοθενταίας καὶ τῆς εἰκοσθένταίας ἐποχῆς, ὅτι οἱ ἔνωμας κατάρθωσαν νὰ προχθῶν, νὰ πλουτίσουν, νὰ ἐπιβληθῶν.

Ἀπὸ τὰς ἐκατοντάδας τῶν ἐπιθέτων αὐτῶν δημοσιεύομεν ἐδῶ σερὸν ἀπὸ τα πλεῖον νῦντα καὶ π' ἐν συνηθῆ.

Κουντουριτζῆς, Κουντουρῆς, Κουντουράς. — Ἀπὸ τὸ Τουρκικὸν κουντορα, κουντορα.

Καζαντζῆς, Καζαντζάκης, Καζαντζόπουλος. — Ἀπὸ τὸ καζάνι, δηλαδὴ ἡ κατασκευαστῆς καὶ ζιωνῶν, καὶ γενικώτερον ὁ χαλκὸς γός.

Κανατζῆς. — Ὁ κατασκευαστῆς κανταριῶν, καὶ γενικώτερον ὁ ὄρεγος καὶ υγρός.

Τουφετζῆς. — Ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὀπλοποιῦ καὶ τοῦ κατασκευαστοῦ κουντιζῶν ὄλων.

Καζάκης. — Ὁ μετὰ ε υγρός.

Σάκερπ. — Ὁ ζαχαροπλαστῆς.

Ἀματζῆς. — Ὁ κατασκευαστῆς ὀρισμένων μαλλίνου ὄψ σμυτοῦ.

Σαγιατζῆς. — Ὁ κατασκευαστῆς ἐπίσης ὀρισμένων εἰδος μαλλίνου ὄψ σμυτοῦ.

Κιατζῆς. — Ὁ γραμματικὸς.

Φεσῆς, Φεσάπουλος. — Ὁ κατασκευαστῆς φεσῶν.

Σαράφης, Σαραφίδης, Σαραφόπουλος. — Ἀπὸ τὸ σαραφῆς,

ἀργουσομοιβός. Ταμπάκης, Ταμπάκοπουλος, Ταμπάκας. — Ἀπὸ τὸ ταμπάκης, ὁ βροσοδέτης.

Χασάπης, Κασάπης, Χασαπίδης καὶ Κασαπίδης. Ἀπὸ τὸ χασαπῆς ἢ κα ἀπης, σφαγῆς, κρεοκόλλης.

Σαρματζῆς. — Κοσμητοῦς.

Τσορματζῆς, Τσορματζόγλου. — Ὁ προϊστάμενος ἰσραφῶν.

Μπαζεβίνης. — Ὁ περιβολῆς. Καὶ Σαρμπαζεβίνης. — Ὁ ξανθὸς κροιβίλας.

Τὸ ἐπίθετον ὄμως Σορῆς καὶ τὰ παράγωγά του εἶνε συνηθέστατα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου καὶ τὸ ἐπίθετον Κυρῶς, μαθῶς, μὲ τὰ εἰρη τα καὶ τὰ παράγωγά του.

Καὶ συνηθίζοις:

Καλαϊτζῆς, Καλαντζόπουλος, Καλαντζάκης. — Ὁ κασιντερωτῆς.

Καπιτοῦλας, Καπιτοῦλας καὶ Καψάλης. — Ὁ κεννητῆς ἢ κασιντερωτῆς.

Κατιτζῆς καὶ Κατιτζόγλου. — Ὁ μελοδός.

Τσαούσης, Τσαουσιδῆς. — Τσαουσόπουλος Ὁ λογίας.

Βογιατζῆς, Βογιατζῆς κς, Βογιατζίδης κς. — Ὁ βαφεύς.

Κουρουντζῆς. — Ὁ χρυσοδός.

Χεχίμης, Χεχμογλου. — Ὁ λατρός.

Καεμκετζῆς, Καεμκετζάκης καὶ Καλιμπετζάκης. — Ὁ κασιντερωτῆς σαρματισμένων ὄψ σμυτοῦ.

Βερόρης. — Ὁ κροιβίλας.

Γιοσούκος. — Ὁ πλανόδιος.

Ἀμπάνης, Ἀμπανόπουλος καὶ Νολμπάνης. — Ὁ κροιβίλας.

Σαματζῆς καὶ Σαματζίδης. — Ὁ σαγματοποιός.

Κροίσις. Πιθανῶς ἀπὸ τὸ κροετζῆς, ἄσβεστῆς.

Ἀνῆρα παραπῶν τὰ περισσότερα γνωτὰ ἢ περιόσιον ἐν χρ σει Ἑλληνικὰ ἐπίθετα, τὰ προερχόμενα ἀπὸ τουρκικὰς ρίζας, οἱ ὁποῖοι σημαίνουν ἐπάγγελμα. Εἰς τὴν συγκριτικὴν ἐν κτύοις ὑπάρχει ἐν ἀφθονίᾳ ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἴδιον τροπον δημιουργηθέντων, ἐπιθέτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἔπρεπε νὰ οὐκλεθῶν, νὰ καταταχθῶν καὶ νὰ μελετηθῶν. Κ. Φαλταΐτης

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

— Τὸ νερὸ τῆς Ἀθηναϊκῆς δεξαμενῆς πού πίνοιμε, ἔχει κάθε τόσο μίαν ἀσχημὴ μυσοδιά.

— Σέίρετε σὲ τὴ ὀφείλεται ἡ μυσοδιά αὐτή;

— Σὲ μὴ πρόσφατη ἀνακάλυψι τοῦ διασήμου Γάλλου γιατροῦ Μπαγῶ-Βαγιλλά.

— Ὁ δόκτωρ Βαγιλλά λοιπὸν ἀνεκάλυψε, πῶς ἓνα χιλιστόγραμμα τοῦ χ' ὄριου ἀρκεῖ γὰ νὰ καταστρέψῃ ὄλα τὰ μικρόβια σὲ δέκα λίτρος νεροῦ.

— Ἀπ' τὴν ἡμέρα πού ἔγινε ἡ ἀνακάλυψι αὐτή, ὄλες ἡ δεξαμενῆς τοῦ κόσμου καθὼς καὶ ἡ δική μας ἀπολυμαίνονται κάθε τόσο μὲ χλωρίο.

— Ἡ Ἀμερικὴ κροῖβι ὄλοια πολλὰ μυστήρια.

— Στὸ Ἑθνικὸ Ποσο τοῦ Καναδᾶ βροῖσεται ἓνα τεράστιο πέτρινον ἀγαλμα σὲ σχῆμα μπόστου, μ' ἓνα κροιβίλα στὸ λαίμο.

— Τὸ ἀγαλμα αὐτὸ μοιάζει πολὺ μὲ τὰ Αἰγυπτιακὰ καὶ τὰ Ἑτρουσκιακὰ ἀγάλματα.

— Ὑποτίθεται δὲ πὼς εἶνε κάποιος Θεός τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς Ἀμερικῆς.

— Στὸ κεφάλι τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ, γεμάτο χρώματα ἔπρεπε ὄσαν διάφορα φυτὰ.

— Κι' εἶσι τὸ ἀρχαῖο εἶδολο, ἐμπρός στὸ ὄποιο, πούδς ἔξρει πόσες ἀνθρωπομορφῆς ἔχουν γίνε, κατάντησε σημερ... γλάστρα.

— Σήμερον μὲ τὴν στασι κῆ ἐνός Παρισιοῦ περὶ ὄκου νὰ ποιῆς Ἑτρουσκιακὰς πόλεις διαβάζουν τίς περισσότερες ἐφημερίδες, ἀναλόγως τοῦ πληθῶ μῶν τῶν.

— Στὶς Βουξέλλες τοῦ Βελγίου ὑπάρχει μίᾳ ἔσπευ ἰσθῆ 60 000 κροιβίλας Στὸ Περίσι μίᾳ σὲ 65 000. Στὴ Ρώμη μίᾳ σὲ 70 000. Στὴ Βιέννη μίᾳ σὲ 85 000. Στὸ Βερολίνο καὶ στὸ Βαρσοβία μίᾳ σὲ 90 000. Στὸ Λονδίνο μίᾳ σὲ 290 000.

ποῖαν ἢ Σανθούλα ἐξέρδις, καὶ ἔργον γὰ τὴ Γαλλία πλουσία.

***

Στὶς 6 Ἀυγούστου 1844 ὁ Ἰωάννης Κωλέτης γινόταν πρωθυπουργός καὶ ἀπὸ τότε κυρίως ἀρχισ ἢ ὄρασις του. Εἶχε θάρρος πολὺ καὶ δύνامي θελήσεως. Ὄταν ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Συνελεύσεως ὑπέβηλε στὸν Ὄθωνα τὸ κείμενον τοῦ Συντάγματος γὰ νὰ τὸ ὑπογράψῃ, ὁ Βασιλεὺς ἔφρανε ἀντιρροήσεις καὶ ἐφοβήρις νὰ παραιτηθῆ. Ἦ ἄλλα μὲ τῆς Ἐπιτροπῆς προσπαθῶσαν μὲ μαλακὰ λόγια νὰ τὸν καταφέρουν, ἀλλὰ ὁ Κωλέτης, σηκώνοντας τὴ φωνή, εἶπε: «—Μεγαλὸ ἰάτα, ἐγγώρια πολλοὺς λαοὺς ἂ εν Βασιλέως ἀλλὰ κανένα Βασιλέα ἀνευ λαοῦ!» Ὁ Ὄθων ἔκλυψε τότε τὸ κεφάλι, ἔπρε οἰσηλὸς τὴν πένα καὶ ὑπέγραψε.

***

Τὸ σπίτι τοῦ Κωλέτη ἦταν κοντὰ στὴν Πύλῃ τοῦ Ἀδριανοῦ, ἀνοικτὸ σὲ ὄλους γεμάτο πιντα ἀπὸ κόσμο κάθε τῆξεος. Στὸν προθάλαμο μίᾳ μοϊμουδίτσα —δῆρο φερμένο στὸν Πρωθυπουργὸ ἀπὸ κάποιον φίλο του ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ὁ ὀδεχόταν μὲ κροικῆς γρομάτσες τοὺς επισκέπτες, πού τίς ἐφροσαν ζαχαρωτὰ καὶ καρύδια. Ἡ μοϊμουδίτσα αὐτὴ εἶχε γίνε πρῶτη σὲ ὄλη τὴν Ἑλλάδα ἰν γιὰ τὴν ἀνάεαν σὲ ἄ κῆρια ἄρθρα τοῦς καὶ ἡ ἀντιπολιτεῦμενες ἐφημερίδες. Καὶ ἀπὸ τότε καθενας πού ἰσραφῶν πού κοροῖ τῆς ἢ νὰ εἰσνοηθῆ, ὀνομαζόταν μὲ ἂ ἰ μὲ ὄ τὸ ὄ Κωλέτης, φράσις πού ἔμεινε ὄς σήμερον.

Ἡ ζῆπὴ τοῦ Κωλέτη ἔχει καὶ ἄλλα περιεργα ἐτεισῶδια, πού θὰ διηγηθῶμε μερικὰ σὲ ἄλλο φύλλο.

